

यमपुराण उवाच ।

एहि राजन् प्रगच्छामो निजपुण्यसमर्जितान् ।
भुङ्क्ते भोगानपास्येह यातनाः पापकर्माणां ॥ ५८ ॥

राजोवाच ।

तस्मान्न तावद्यास्यामि यावदेते सुदुःखिताः ।
मत्सन्निधानात् सुखिनो भवन्ति नरकौकसः ॥ ५९ ॥
धिकं तस्य जीवनं पुंसः शरणार्थिनमातुरं ।
यो नार्त्तमनुगृह्णाति वैरिपक्षमपि भुवं ॥ ६० ॥
यन्नदानतपांसीह परच च न भूतये ।
भवन्ति तस्य यस्तार्त्तपरिचाणे न मानसं ॥ ६१ ॥
नरस्य यस्य कठिनं मनो बालातुरादिषु ।
दृष्टेषु च न तं मन्ये मानुषं राक्षसो हि सः ॥ ६२ ॥
एतेषां सन्निकर्षान्नु यद्यग्निपरितापजं ।
तथोग्रगन्धजं वापि दुःखं नरकसम्भवं ॥ ६३ ॥
क्षुत्पिपासाभवं दुःखं यच्च मूर्च्छाप्रदं महत् ।
एतेषां चाणदानन्तु मन्ये स्वर्गसुखात् परं ॥ ६४ ॥
प्राप्स्यन्त्यार्त्ता यदि सुखं बहवो दुःखिते मयि ।
किन्तु प्राप्तं मया न स्यात्तस्मात्त्वं ब्रज मा चिरं ॥ ६५ ॥

यमपुराण उवाच ।

एष धर्मश्च शक्रश्च त्वां नेतुं समुपागतौ ।
अवश्यमस्माङ्गन्तव्यं तस्मात् पार्थिव गम्यतां ॥ ६६ ॥